

Inkompetens och brist på empati

Eilert Tordsson tog sitt liv den 1 juni 2010 efter en kortare tids depression. Han är en av 1400 som tar sitt liv varje år i Sverige, fyra förtvivlade människor per dygn, en var 6:e timme! Vi är övertygade om att, med något undantag, alla vill leva.

När detta fruktansvärda hade hänt beslöt vi anhöriga att gå ut med vår kunskap och detaljerat förklara händelseförloppet för att förhoppningsvis kunna bidra till en förändring. SMP har haft en artikel i höstas om fallet och efter Lex Maria-utslaget ytterligare en. Nu vill vi till läsarna dela med oss vad som hänt därefter och framföra våra synpunkter på Vuxenpsykiatriens verksamhet.

Våra synpunkter handlar enbart om den/de som är ansvariga för verksamheten och inte om alla er som arbetar och sliter varje dag och visar empati och omtänksamhet mot de sjuka. Ni gör ett fantastiskt arbete!

Vi vet inte hur Eilerts liv skulle blivit om han hade fått den hjälp han frivilligt sökte den 27 maj 2010. **Men han borde och skulle ha fått en chans, vilket han inte fick!** Han skrevs ut nästa dag för att han bedömdes för frisk och rekommenderades öppenvård! Hans försök att få hjälp av Vuxenpsykiatrien kantas av misstag, inkompetens, slarv, nonchalans, okunskap om journalskrivning och om hur dataprogram för patientsäkerhet skall användas och bortslarvade livsviktiga remisspapper som aldrig återfunnits.

Vid möte 14/3 informerades vi om det yttrande med förslag till åtgärder som skickats till Socialstyrelsen, bl a att en policy för anhörigas roll i verksamheten framtagits. Detta tycker vi är mycket bra! Vi anhöriga har upplevt fördomsfulla synpunkter om vårt engagemang och vid ett tillfälle blivit totalt negligerade. Läkaren skrev inte in i Eilerts journal att vi var där och det viktiga vi informerade om hans sjukdomstillstånd. Detta är anmärkningsvärt då det sedan två decennier i utbildningen inom psykiatrien trycks hårt på hur viktiga de anhöriga är både i det akuta läget, under behandlingen och vid utskrivningen. Dessa fördomar måste bort och psykiatrien måste godtaga och acceptera att vi anhöriga är de som vet mest om den patient som söker hjälp och således skall vi ses som en tillgång.

Händelseanalysen med förslag till åtgärder gicks igenom. Trots att vi var mycket väl medvetna om vad som hänt, kändes det omstörtande att i svart på vitt nu se detta. **Hur kan en verksamhet i så många år drivas med en så uppenbar brist på struktur, kompetenskontroll och på utbildningsinsatser i för oss självklara basala kunskaper i en bransch som handlar om den hjälpsökandes liv? Hur många har tidigare drabbats?**

I den yttrande som Socialstyrelsen gjort blir hela verksamheten starkt kritiserad. Handläggaren säger också att hon aldrig uttalat så skarp kritik tidigare som i Eilerts fall. Att ansvarig/a inte tidigare beklagat det skedda kan vi i viss mån förstå, men nu när det fastslagits att det tragiska utfallet beror på så många brister i verksamheten tycker vi detta är oerhört dåligt. Verksamhetschefen hade möjlighet till detta i SMP:s senaste artikel. För oss anhöriga hade det känts bra med ett medgivande, ett beklagande och ett löfte om att åtgärder skall vidtagas för att detta inte skall hända igen. Det är väl inte mycket vi begär?

Vi anhöriga har plågats och plågas fortfarande av skuld över att vi inte förstod att Eilert inte kunde ta ansvar för sin sjukdom - att vi borde ha agerat annorlunda och tagit över ansvaret. **Nu vill vi lägga tillbaka ansvaret där det hör hemma - hos den/de som är ansvariga för Vuxenpsykiatrien vid Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö.**

Vi har dokumenterat och skickat otaliga skrivelser om händelseförloppet till olika makthavare för att förhoppningsvis kunna förändra och förbättra. Vi har lagt upp en sida www.tillminneaveilert. Detta hoppas vi skall, förutom till Eilerts minne, också bli en kunskapskälla för drabbade familjer, ansvariga för psykiatriutbildning och anställda inom psykiatrien. Den är under uppbyggnad och dokument läggs in efter hand.

Nu måste vi samla kraft och gå vidare, finnas till för de som vi har kvar och ta ansvar för våra liv, så som vi vet att Eilert skulle vilja. Vår innerliga önskan är att de förändringar som nu genomförs inte enbart blir till pappersprodukter. Vi kan i våra tankar tycka och verkligen känna tacksamhet att dessa förbättringar hjälper andra människor som drabbas av psykisk sjukdom och deras anhöriga. Men vi kan aldrig känna glädje, eftersom dessa förbättringar har kommit till på bekostnad av att Eilert inte längre finns hos oss.

Sara Tordsson, Eilerts fru

Ann-Marie Karlsson, Eilerts mamma

Insändare:
Ann-Marie Karlsson
Sandhamnsvägen 49
370 42 Torhamn
0761368420